

θηλές τῆς ἀπληστίας
τοῦ Κενοῦ

εἴμαστε
μεθυσιμένα μηδενικά —
«τὸ ἀπαραίτητο
βούτυρο
βλων
τῶν ἰδεολογιῶν»

II

πρὸς τί
τόσα βάραθρα σιωπῆς,
τόσα
ὄνειρικά μαστίγια;

ὁ χρόνος
 φίλε
δὲν ἐξήμερώνεται

Γιῶργος Ἀθανασόπουλος

Η ΩΡΑ ΤΟΥΤΗ

Δὲν ὑπάρχει πιὸ βυθισμένο καράδι
ἀπὸ τῇ μοναξιά ἀγκυροβολημένη

~~Μαθηματικά~~
Γεννήθηκα τὸν πρῶτο Σεπτέμβρη τῆς χρονιᾶς
πάνω σὲ καταδικασμένο κλωνάρι

☆

Ἐδῶ χάθηκε ἡ πρώτη αὐγὴ τῆς ἀγάπης
Στὸν τόπο της χάθηκε ἡ αὐγὴ τῶν ματιῶν τοῦ ἀνθρώπου
Πυγιμένη στὰ πρῶτα της κύματα
Δὲν ὑπάρχει ἄλλου, δὲν ὑπάρχει ἀντίο
Ὁ ζωντανὸς κόσμος εἶναι κλειστός.

☆

Πορεία μου δυσκίνητη
ἀπὸ ἴδιους δρόμους
ἴδιες σκάλες
ἴδια καταχνιά θαλασσινὴ στὸ βάθος
Ξετυλίξου.

☆

Γραμμή τῆς παλάμης μου
ἀχάϊδευτη
Βγῆς φέμα.

Ἀνίχνευσε θηλυκοὺς λόφους
μὲ τὴν ἀριστερή σου καρδιά

Ἔξω ἀπὸ τὸ μελαμψὸ μάτι
καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ λευκὸ μικροσκόπιο
Τεντώσου.

Ποῖος μ' ἀφήνει νὰ δειπνήσω τὴν ἀγάπη
Γέρνει ὁ ἥλιος
Καὶ τὸ πλατὺ σας χρῆμα κόλλησε στὰ δάχτυλα

Ἡ ὥρα τούτη εἶναι μακριὰ σὰν δρόμος

Οὔτε φίλος κανεῖς, οὔτε ἀδερφὸς
οὔτε ζωάκι τρυφερό, συντροφικὸ τῆς σάρκας

Ὅργανά μου αἰσθητήρια, καεῖτε στὴ φωτιά τοῦ σκοταδιοῦ μου.

Βασίλης Καθάρειος

ΑΠΟΓΝΩΣΗ

Ἐμπρός μου τὸ θάθος τοῦ ὀρίζοντα
καὶ πόθος μου μεγάλος μοῦ ἄναψε
ἐκεῖ νὰ προσπελάσω
τὸ νόστιμον ἡμᾶρ νὰ γευτῶ στίς ἴνες μου,
ποῦ μέσα του ἀπὸ καταβολῆς κόσμου
σκηπτρο διαμαντοστόλιστο φέγγει ἡ Μεγαλωσύνη,
φωτιά εὐθύλαμπης σαγήνης.
Σταυροκοπήθηκα καὶ ψέλλισα:
—«Δὸς μου, Κύριε, τὴν πίστη σου νὰ με ὁδηγήσει».
—«Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπηρετεῖ
κανεῖς δυὸ κύριους συγχρόνως»
μοῦ ἀποκρίθηκε Ἐκεῖνος
ποῦ γνώρισα τοὺς ἡχηροὺς του φθόγγους,
κι ἀπόστρεψε τὸ πρόσωπό του ἀπ' ἐμοῦ.
Ὅμως ἐγώ, ἀρνητῆς τῆς ἀπόφασής του,
χρόνια παραδέρνω στοῦ ἀνήφορου τὸν κάματο,
σὲ δρόμους ἀσυνάρτητους χαμηλῶν μετεωρήσεων,